

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: M. C.
bytem x
proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2020 č. j. x (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 6. 2020 č. j. x, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání výplaty nemocenského po uplynutí podpůrčí doby.
2. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval průběh řízení před správními orgány a následně vyslovil svůj nesouhlas s tvrzeními žalované. Po rozvolnění opatření spojených s nouzovým stavem absolvoval lékařská vyšetření, která byla původně plánována v době nouzového

stavu a ke dni 16. 6. 2020 ukončil pracovní neschopnost a nastoupil opětovně do zaměstnání, tedy na rozdíl od tvrzení žalované v krátké době po uplynutí podpůrní doby nabyl pracovní schopnost. Konstatoval, že mu vznikla značná materiální újma, neboť nebyly dodrženy zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedena zmínka o možnosti řešení situace žádostí o invalidní důchod, jak uvádí žalovaná. Zdůraznil, že posudková lékařka ho nikdy nekontaktovala a posuzovala jeho zdravotní stav pouze šablonovitě a formálně. Uzavřel, že žalovaná se vůbec nezabývala postupem správního orgánu prvního stupně, protože v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl již více než 2 měsíce práce schopen a řádně vykonával své zaměstnání, přestože jediným důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla skutečnost, že se v jeho případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a nelze očekávat, že v krátké době nabude pracovní schopnost. Měl tak za to, že žalovaná rozhodla zjevně formálně, šablonovitě a jednostranně, přičemž se ani nepokusila zjistit si veškeré dostupné informace o reálném stavu věci.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula průběh správního řízení a následně konstatovala, že žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí právního orgánu prvního stupně byla vydána plně v souladu s platnou právní úpravou, proto žalovaná navrhla, aby soud žalobou jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 29. 11. 2022 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby ze dne 30. 3. 2020, posudek o zdravotním stavu Pražské správy sociálního zabezpečení č. j. x ze dne 22. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. x ze dne 3. 6. 2020, odvolání žalobce ze dne 11. 6. 2020, posudek o zdravotním stavu České správy sociálního zabezpečení č. j. x ze dne 29. 7. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. x ze dne 27. 8. 2020.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 3. 2020 žalobce podal žádost o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby. Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2020 č. j. x rozhodl správní orgán prvního stupně o nepřiznání výplaty nemocenského po uplynutí podpůrní doby. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního konstatoval, že nebyla s ohledem na výsledek posouzení zdravotního stavu žalobce naplněna zákonná kritéria pro výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby při jeho dočasné pracovní neschopnosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Podle ust. § 26 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále také „zákon o nemocenském pojištění“) *podpůrčí doba u nemocenského začíná 15. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 15. kalendářním dnem nařízené karantény a končí dnem, jímž končí dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa, pokud nárok na nemocenské trvá až do tohoto dne; podpůrčí doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízení karantény, pokud se dále nestanoví jinak. V období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 podpůrčí doba začíná 22. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 22. kalendářním dnem nařízené karantény.*
10. Podle ust. § 27 zákona o nemocenském pojištění *po uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26 se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26, nabude pracovní schopnosti, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti; takto lze postupovat i opakovaně, přičemž při jednotlivém prodloužení výplaty nemocenského nesmí být doba tohoto prodloužení delší než 3 měsíce. Nemocenské lze podle věty první vyplácet celkem nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26.*
11. Podle ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění *za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významně pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.*
12. Z nálezu Ústavního soudu České republiky Pl. ÚS 9/14 ze dne 16. 12. 2014 je zřejmé, že ust. § 27 zákona o nemocenském pojištění znamená, že rozhodnutí, kterým není přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, může být vydáno jen ve dvou případech (které se však vzájemně vylučují, tedy buď platí jeden, nebo druhý, nikoli oba současně). Za prvé v případě, že příslušný lékař orgánu nemocenského pojištění dospěje k závěru, že pojištěnec nabyl pracovní schopnosti, a to i k jiné než pojištěné činnosti (jeho dočasná pracovní neschopnost by měla být ošetřujícím lékařem ukončena), a za druhé v případě, že ani po 350 dnech pojištěnec takovéto pracovní schopnosti nenabude, neboť poškození jeho zdraví má dlouhodobý nebo trvalý charakter. Jinak řečeno, buď že je pojištěnec již zdravý, nebo naopak jeho zdravotní stav je nadále natolik vážný, že jeho pracovní neschopnost není dočasná ve smyslu zákonem určeného limitu dle ust. § 26 a § 27 zákona o nemocenském pojištění.
13. V posuzovaném případě byly zpracovány dva posudky o zdravotním stavu žalobce, a to posudek Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 5. 2020 a posudek žalované ze dne 29. 7. 2020. Posudek správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že se jedná „o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podle zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění. Nejedná se o stav, který by odůvodnil pokračování dočasné pracovní neschopnosti, tedy není ani odůvodněno prodloužení nemocenských dávek. Prodloužení nemocenských dávek nedoporučuji. Doporučuji zažádat o invaliditu.“ Posudek žalované potvrdil posudek první instance v plném rozsahu a doplnil, že: „žadatel je diabetik I. typu, v DPN byl od 8. 7. 2019 do 16. 6. 2020, pro dg N189, s vypočteným koncem podpůrčí doby do 19. 4. 2020, k datu konce podpůrčí doby není

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

uváděno žádné akutní onemocnění, pro které by bylo nezbytné pokračování dočasné pracovní neschopnosti, potažmo výplaty nem. dávek, a nebyla uváděna žádná léčba, kterou by nebylo možno absolvovat ambulantně, a od které by bezprostředně odvisel návrat do prac. procesu. Jednalo se o komplikace léčby DM1 typu po selhání inzulínové pumpy, s rozvojem četných komplikací, což je z posudkového hlediska hodnoceno jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Lékař LPS ČSSZ dospěl po prostudování doložené dokumentace a vlastním zjištěním k závěru, že k datu konce podpůrčí doby již neexistovaly důvody pro další trvání DPN, potažmo prodloužení výplaty nem. dávek.“

14. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti pro diagnózu N189 – tedy pro chronické onemocnění ledvin, v době lékařského posouzení však již posudkoví lékaři dospěli k závěru, že k datu konce podpůrčí doby již žalobce netrpěl žádným akutním onemocněním, pro které by bylo nezbytné pokračování dočasné pracovní neschopnosti, potažmo pokračování výplaty nemocenských dávek a nebyla jim známa ani žádná léčba, kterou by nebylo možno absolvovat ambulantně, proto shodně dospěli k závěru, že neexistovaly důvody pro další trvání dlouhodobé pracovní neschopnosti s ohledem na diagnózu žalobce. Z žalobních tvrzení žalobce je rovněž zřejmé, že tento očekával ke dni 19. 3. 2020 ukončení pracovní neschopnosti, neboť nebyl dán důvod dalšího trvání. Žalobce tedy ve shodě s posudkovými lékaři potvrdil, že ke dni uplynutí podpůrčí doby již nebyl dán důvod pro pokračování pracovní neschopnosti.
15. Dle ust. § 27 zákona o nemocenském pojištění po uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26 zákona o nemocenském pojištění se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle ust. § 26 zákona o nemocenském pojištění, nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. V posuzovaném případě dané podmínky splněny nebyly, neboť žalobce již pracovní schopnosti nabyl a jeho dočasná pracovní neschopnost měla být ošetřujícím lékařem ukončena. Správní orgány tedy zcela v souladu se zněním ust. § 27 o nemocenském pojištění a závěrem, který byl vysloven v nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 9/14 ze dne 16. 12. 2014, nepřiznaly žalobci výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, protože žalobce, dle lékařského posouzení posudkových lékařů, již nabyl pracovní schopnosti s ohledem na diagnózu, pro kterou byl dlouhodobě pracovně neschopen.
16. Žalobce také namítal, že žalovaná nerozhodla v zákonem stanovených lhůtách. Městský soud v Praze zde odkazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této problematice, např. v rozsudku č. j. 6 A 171/2002 – 41 ze dne 30. 10. 2003 a rozsudku č. j. 2 Ans 14/2012 – 41 ze dne 10. 12. 2012, kde Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že: „*Průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení, tj. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Z těchto důvodů nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení.*“ Podobně v druhém z citovaných rozsudků dospěl Nejvyšší správní soud mj. k závěru, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými a jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Cítil-li

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

se žalobce krácen na právech neúměrnou délkou řízení, měl možnost využít postupu na ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu ust. § 80 zákona č. 500/2004, správního řádu. Neučinil-li tak, nemůže se takovou námitkou úspěšně bránit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Tato námitka je tedy nedůvodná.

17. Ohledně skutečnosti, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedena zmínka o možnosti řešit situaci podáním žádosti o invalidní důchod, soud musí konstatovat, že žalovaná ve svém rozhodnutí netvrdila, že by tato možnost řešení byla uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, ale že posudkový lékař doporučil ve svém posudku žalobci podat žádost o invalidní důchod. Posudek správního orgánu prvního stupně toto doporučení skutečně obsahuje, a proto shledal soud tuto námitku nedůvodnou.
18. Městský soud ze spisové dokumentace žalované a správního orgánu prvního stupně ověřil, že posudkoví lékaři při posouzení zdravotního stavu žalobce vycházeli ze souboru několika lékařských zpráv zejména z oboru praktického lékařství a neurologie, přičemž jednotlivá vyšetření žalobce osobně absolvoval. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že lékaři správních orgánů uvedenými výsledky předchozích vyšetření žalobce disponovali a při přijímání posudkového závěru z nich vycházeli. Přestože tedy žalobce nebyl osobně posudkovými lékaři vyšetřen, podle názoru zdejšího soudu nebyla jeho přítomnost u jednání nezbytná, vzhledem k tomu, že zdravotní stav žalobce tak, jak jej sám popsal v žalobě, odpovídá posudkovým závěrům. Vzhledem k tomu, že posudky byly vypracovány v době probíhající pandemie a žalobce neuvedl žádné konkrétní pochybení, které mělo vzniknout tím, že nebyl osobně vyšetřen, tak soud toto nepovažuje za zásadní pochybení správních orgánů, které by mělo vliv na zákonnost a správnost vydaných posudků a následných rozhodnutí.
19. S ohledem na vše výše uvedené nelze s žalobcem souhlasit v tom, že by se žalovaná nezabývala postupem správního orgánu prvního stupně, a že jediným důvodem pro vydání byla skutečnost, že se v jeho případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a nelze očekávat, že v krátké době nabude pracovní schopnost. Oba správní orgány naopak dospěly k závěru, že žalobce ke konci podpůrčí doby již pracovní schopnost nabyl a není tak dán žádný důvod pro pokračování dlouhodobé pracovní neschopnosti a případnou výplatu dávek, tento závěr podporuje i skutečnost, že žalobce nedlouho po vydání prvostupňového rozhodnutí nastoupil zpět na své původní pracovní místo. Dle zdejšího soudu rozhodnutí žalované a posudek, který si nechala vypracovat, bere v potaz skutečnost, že žalobce ode dne 16. 6. 2020 již nebyl v pracovní neschopnosti a dále doplňuje skutečnosti, pro které již k datu konce podpůrčí doby neexistovaly důvody pro další trvání dlouhodobé pracovní neschopnosti. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením, že by žalovaná rozhodla šablonovitě a formálně bez toho, aby zjistila reálný skutkový stav.
20. Soud si je vědom, že pro žalobce mohou být částečně matoucí závěry lékařských posudků, které dospěly k tomu, že se v jeho případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, ale že již nejsou dány důvody pro trvání pracovní neschopnosti. Posudky však správně poukazují na to, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý stav pro účely zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, tedy o stav odůvodňující zahájení řízení o přiznání invalidního důchodu, ale nikoliv o stav odůvodňující další trvání dlouhodobé pracovní neschopnosti. Žalobní argumentace směřující do skutečnosti, že žalobce v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabyl pracovní schopnost a vztahuje se tak na něj ust. § 27 zákona o

nemocenském pojištění, je tedy zcela nepřípadná, neboť žalobce byl pro potřeby zákona o nemocenském pojištění od uplynutí podpůrní doby posouzen jako práce schopný a to, kdy mu byla dlouhodobá pracovní neschopnost reálně ukončena, nemá v daném případě na posouzení žádný vliv.

21. Závěrem zdejší soud dodává, že i přesto, že žalobce patřil v době pandemie nemoci Covid-19 mezi „ohroženou skupinu“ obyvatelstva, tak nebylo možné, aby byl i nadále práce neschopen pro svou původní diagnózu, tedy pro chronické onemocnění ledvin, pokud již z lékařského hlediska byl schopen výkonu práce. Tvzení o tom, že mu praktická lékařka odmítla ukončit dlouhodobou pracovní neschopnost, žalobce v řízení před zdejším soudem nikterak nedoložil, soud proto k jeho tvrzení více nepřihlížel.
22. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2022

JUDr. Marcela Rousková

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.